

prvi pesmi se vidi njihova vpletenost, v drugi pa odmik in iskanje distance), pri naslednjih treh pa je poudarek bolj na odmiku, bodisi v privatnost (Zych), ironijo, temelječo na občutku absurda (Zajączek), ali pa gre za direktno izjavo odklonitve (Joachimiak). Skratka: za zdaj gre bolj za osvobajanje kot pa za osvoboditev.

Katarina Šalamun-Biedrzycka

Tomasz Jastrun
(1950)

DOKLER ŽIVIMO Na praporih
kot v pozabljenih gnezdih — orli
Veter jih ne vrtinči v plapolanje
zdaj je čas pobešenih zastav

Razhajajo v kleti
ne prvič
na kolenu zlomijo up kot sabljo
ne zadnjič

Potem — porinejo v zemljo ubite
sejejo rž ki bo rdeče vzklila
govedo se nerado rodi
samo merjasci se množijo v mrhovini

Oni pa — v potu čela
ki ga je vedno več za pot
in vedno manj za ponos
pozabljajo
in so sami na pol pozabljeni
ko za hrbtom ledeni sapa
iz stepnih prostranstev

Hlad jih napolnjuje s strahom
zato mólijo
s konjsko zadnjico
s črno vranovo perutjo
in med molitvijo upajoče pogledujejo
v nebo Evrope
bo nevihta — ne bo nevihte

MIMOIDOČI Konjski repi v vetru
 zastave in ropotanje bobnov
 Polki so odhajali
 sledovi kopit na zemlji
 in sveže kolesnice
 po katerih se toči zgodovina novjših časov

Ni ga bilo med proslavljajočimi
 Tudi ni spadal med tiste
 ki se žalostijo

Šel je poleg
 opazoval je svoje blatne čevlje
 ubogi čevlji — je mrmral pod nosom
 Vračal se je v kraj
 ki je bil sladka notranjost
 doma pozabljene pomaranče

Jan Prokop
 (1931)

JADVINGI Ni jih
 ALI O NARODNEM zaman kličeš po gozdu
 VPRAŠANJU ni jih v vejah
 ne v koreninah
 Niso zapustili ne zakonov ne soglasnikov
 Naj bi na silo
 kljub vsemu vztrajali?
 Morili kneze, topili ujce, strine?
 Saj so tako prebijali s kopji
 dolgoľase Mazure Umirali na svetlih jasad
 kosti so na grobiščih Sponke
 in uhani v ogrevanih sobanah Torej čemu naj bi
 povej
 grabili za veslo zgodovine
 tako uporno

Odkod vejo da bo obstalo
 ali pa vejo: ne bo obstalo